

DE J. NUÑEZ BÚA

A GATA DA FIDALGA

(Especial para CELTIGA)

A señorita Antonia é a dama de mais señorío da bisbarra. Xa está entrada en anos e, asegún a xente, algo cismática.

Na sua mocedad estivo pra se casar c'un fidalgo, home asiático e de creto, pro algo amigo das mozas. Cando a señorita Antonia soupo que tivera un fillo d'unha caseira, esquirbeulle dicindo qu'a sua obriga era casarse con tal muller. Nunca mais abreu as cartas do fidalgo nin consinteu en falarlle.

Agora vive c'unha criada vella, entregada á vida devota. Sae á rua moi composta, con aba deic'os pés, brusa ata baixo do queixo, y-o cabelo coma nos seus vint'anos. E' muller afizoada ó antigo. Ten viaxado en tren, mais non se puxo ainda enriba d'un automóvel, cousa pra ela contra natura.

Tan honesta é, tanto noxo lle da o pecado da carne, que nin nos animales o disculpa. Ten no enxido galinhas e nin un galo; non quer manter vacas por non mandallas ó touro.

A falla de fillos, adicalle todolos seus aloumiños a unha gatina d'Angora que fai tres anos lle regalou un parente qu'estaba de cónsul en Scutari. Lávaa todolos días, peiteaa, bótalle colonia, pon a dormir no seu leito, dalle de comer na mesa, a seu carón, sin deixarle lamber os pratos como fan os micos mal ensinados.

A gata, Micholas, está tan ben educada como calquera señorita. Ten pr'a sua dona falas moi quedifias no seu lingoaxe, déitaselle enriba dos pés, acóchase no seu cólo, pásalle a lingoa pol-as fazulas. Ata fai as necesidades no mesmo lugar que sua dona. Fáltalle a alma pra ser un cristián.

Sente pr'ós praceres da carne a mesma aversión qu'a señorita Antonia. Ollou sempre con desprezo ós gatos qu'a cortexaron.

A fidalga non cabía en si de contento reparando n'aquela dinidade virxinal da sua affillada, fóra a alma, qu'así lle chañaba. Coido qu'era pra testimoniár a sua pureza pol-o que sempre no pescoco lle penduraba un laño azul.

Ai! A felicidade da señorita Antonia trocouse agora en moura tristura.

Un gato negro, bohemio e tenorio, da vecindade, ollou un dia pr'a Micholas que, con moito aquel de señorío, tomaba a raxeira morna de xaneiro na solaina da casa. Coma ós más, a gatina fitouno por riba das costas, pro o coup de fléche, disparado poloollar degoroso do gato romántico i-anónimo, chontouse súpeto no seu seo mol. Ficou engadellada nas redes do amor. I-a honestidade cristaiña, concéntada michiña alba e fidalga escomenzou a esborrallarse.

Con forzas inda "pra loitar ante o amor i-as suas arraigadas conviccions" arredouse a Micholas da vista do seu galán, que ficou moitas horas cos ollos espetados na solsina.

Aquela noite estivo inqueda, dormeu pouco, sonou...

Ergueuse cedo, correu poñ-a casa, non comeu, refogueuse moito ás pernas da sua dona, laiando.

Pola tarde, aproveitando a ausenza da señorita, saiu á fenestra. No curuto do tellado d'enfrente estaba o gato namorador. O mirar á sua dona puxose a dar voltas ó redor do rabo e pínchos moi garbosos. A gata mandoulle olladas lenes i-amorosas, acenándolle co seu mesto rabo. Era o si.

En toda a noite Micholas non pechou olllo. Pasoua en vixilia, lembrando ó seu amador.

Inda cantaba o roiseñol. Choutou do leito e, nova Xulieta, sortiu á solaina. Baixo d'ela, no xardin, estaba o seu Romeo. Sin se decatar do que facía, a doncela botouse abaxio. Pegou a fuxir por antre os macizos; él corria tras ella, entoando uns tenros, docísimos mians, qu'eran como un epítalamio futurista en sí hemol, orquestado polo canto da cotovía.

A señorita Antonia espertou. O non mirar á sua púdica compañeira, ergueuse axiña. Chamouna poñ-a casa, cacheou por ela, hastra oucir a gatuna alborada do xardin. Ollou polo ventán.

N-aquell intre, Micholas entregábase, tremente e voluptuosa, ó amante encalatrador...

A señorita caiu sen senso. Estivo con frebe, delirou moi, repetindo sempre:

—Coideite como unha filla. E caiches, deshonesta, caiches coma calquera malcriada, na propia casa, diante de min!... Fuxe, fuxe da miña vista, desleigada!

Pasou un mes.

Micholas engorda cada vez máis.

A señorita Antonia quíxoa botar da casa, mais é muller, non tivo corazón.

Agora está a preparar un leito mol, d'algodón en rama, i-unha mantinha guateada pr'aquentar ós miñchos que nazan.

—Miñas mayas, con animaliños d'El Señor! Qué culpa teñen eles dos malos pasos da sua nai!

D. Rodríguez de la
Fuente

CEVALLOS 311

¿Le hace daño el tabaco?

Pida pastillas

